

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE CANADESE
ONTMOETING

Een levensgevaarlijke sneeuwstorm leidt
tot een bijzondere connectie

X
KANDER

ROMAN

1

Zaterdag 18 februari 2017

De besneeuwde kloof kronkelde vlak voor hen omlaag en de punten van hun snowboards hingen al over de rand heen.

‘Ik weet het niet, man, het is te link. Moet je die rotsen zien,’ mompelde Tuck. ‘Als we die op volle snelheid raken, zijn het net kartelmessen.’

‘Mee eens.’

Tuck draaide zich om en keek naar zijn eigen spiegelbeeld in de oranje sneeuwbril van Mitch. ‘Echt?’

Mitch knikte. ‘Dus moeten we zorgen dat we ze niet raken.’

Tuck slikte terwijl Mitch zijn arm strekte en de koers voor hun afdaling door de kloof aanwees. ‘We blijven in de schaduw op dit eerste stuk omlaag en gaan dan links langs die hoge rots, want zie je dat ijs aan de rechterkant?’ Hij gebaarde naar de zes meter hoge, smalle zuil van graniet verderop. ‘Waar het een beetje glinstert? Als je daar uitglijdt en de controle verliest, klap je met honderdtwintig kilometer per uur tegen de wand.’ Mitch schudde zijn hoofd en klakte zachtjes met zijn tong. ‘Dus we houden links. Het is aan de krappe kant.’ Hij tuurde alsof hij de hellingshoek en breedte berekende die nodig waren om er heelhuids voorbij te komen, waarna hij Tuck weer aankeek en lachend knikte. Tuck kon zijn ogen achter de sneeuwbril niet zien, maar dat hoefde ook niet, want hij kende zijn vriend door en door. ‘Maar het is te doen.’

Tuck keek weer omlaag en zou willen dat hij daar ook zo zeker van was. ‘Is dat een scheur?’ vroeg hij met een klopje op Mitch’ borst terwijl hij zijn blik op de rotsen boven hen richtte.

‘Waar?’

Tuck wees naar een haarbrede kier in de samengepakte sneeuw op een overhangend gedeelte tien meter lager, net voorbij de rotszuil. ‘Jezus, man, die sneeuw kan op elk moment loskomen. We kunnen er zomaar onder bedolven worden.’

Mitch grijnsde. ‘Alleen als je er gillend als een meisje voorbijgaat.’

Tuck liet zijn schouders hangen. Inwendig zou hij dat beslist doen...

Mitch greep hem bij zijn schouder en gaf er een kneepje in. ‘Niet om lullig te doen hoor, maar er is hiervandaan geen andere weg naar beneden. We kunnen óf wachten tot de boel daar omlaagkomt, óf we sjezen erlangs en zijn weg. Het weer wordt morgen slechter en dit is waarschijnlijk onze enige mogelijkheid om deze opname te maken. Ik heb toch gezegd dat Meg me heeft laten beloven dat dit de laatste keer voor de bruiloft zou zijn? Ze zei dat ze niet wil dat ik met mijn arm of been in het gips voor het altaar sta.’

Tuck knikte, maar hij voelde zich toch onzeker. Hij kon zich met bijna ieder ander op de berg meten, maar Mitch, zijn oudste tegenstander en beste vriend, was altijd als eerste weg en als eerste beneden.

Naast hen begon Badger te janken, niet van angst maar van ongeduld. Als kruising tussen een Berner sennenhond en een Duitse herder was hij vrij groot maar slank, wat hem hier de perfecte metgezel maakte. Hij kon met indrukwekkend uithoudingsvermogen door de diepe poedersneeuw rennen, zijn tong – belachelijk roze in de witte omgeving – uit zijn bek, zijn oren gespist en zijn staart omhoog. Mitch had hem getraind sinds hij een puppy was, en als onverhoopt het ergste zou gebeuren en de sneeuw kwam naar beneden – zelfs als er niemand in de buurt was om de signalen van de lawinepiepers in hun rugzak op te vangen – zou Badger hen uitgraven. Hij was hun kameraad en reddingslijn.

‘Ben je er klaar voor, Badge?’ vroeg Tuck, en hij krabde hem achter het oor met een gehandschoende vinger. ‘Oké dan, vooruit

maar.' Hij trok zijn handschoen uit en reikte omhoog om de camera op zijn helm aan te zetten. 'Jij ook klaar om te gaan?'

'Absoluut, maar dat wist je al, man.' Mitch grijnsde, maar zijn brede glimlach verdween meteen weer.

'Ho! Wat is dat in godsnaam?'

'Hè?' Tuck wierp een blik op zijn pols om te zien waar Mitch naar keek. 'O. Niets. Er zijn wat takken langs geschampt bij het houthakken.' Tuck trok zijn mouw omlaag en trok de handschoen weer aan. Het was min vijftientig graden Celsius en de wind was ook nog koud.

'Wel heel grote schrammen dan.'

Tuck schudde grijnzend zijn hoofd. 'Het waren ook heel grote blokken hout.'

Mitch keek hem zwijgend aan.

'Wat is er nou?' Tuck lachte schouderophalend.

'Oké dan,' zei Mitch met een knikje. 'Dan zie ik je beneden.'

En zonder nog te aarzelen schoot hij weg, versnelde binnen een paar seconden tot een duizelingwekkende vaart, bleef aan de linker kant in de schaduw, waarna hij op volle snelheid links om de rotszuil heen draaide en uit het zicht verdween. Badger, die wist wat hem te doen stond, volgde een paar seconden later en wierp zich zonder angst in een soort hobbelpaardbeweging naar beneden, met een duik voorover in de sneeuw voordat hij met zijn achterpoten naar voren sprong, onvermoeibaar en onbevreesd.

'Shit,' mompelde Tuck, die een vlaag van woede voelde omdat hij hierboven nu alleen was. 'Die verrekte kloot...' Het was voor Mitch altijd een spel. Angst was hem vreemd. Tuck boog zich naar voren voordat hij er nog verder over kon nadenken, hield zijn ogen gericht op het spoor van zijn vriend, waar de sneeuw aan de rechterkant omhoog was gedrukt en door de uitbundige Badger weer vertrapt.

Hij keek bewust niet naar het vervaarlijk overhangende pak sneeuw terwijl hij voorbij de zuil door de smalle bocht roetsjte.

Dat had ook geen zin. Als het nu naar beneden zou komen, zou hij er sowieso door verpletterd worden.

Hij hield zijn adem in, zoefde door de bocht en kreeg weer zicht op Mitch, die in een zenuwslopend rechte lijn langs de gekartelde rotsen stoof. ‘Ik lijk wel gek...’ mopperde hij, nog vol ongeloof dat hij zich door zijn vriend had laten overhalen en dat ze dit echt deden, dat ze zich nu waagden aan de afdaling waarvan ze al sinds hun kindertijd hadden gedroomd zonder te denken dat ze er ooit de expertise, het lef of de uitrusting – hun eigen boards, hun eigen design – voor zouden hebben.

Hij raasde bliksemsnel langs de rotsen. Er hingen dolkachtige ijspegels aan, in een oogverblindend arctisch blauw. Een zwellend vliezig waas van ijs vergrootte en vervormde de rotswand, maar er was geen tijd om erbij stil te staan. Nu niet. Dit was instinct. Er was alleen maar moment.

Mitch was al verderop, in de zon, daar waar de helling was afgevlakt tot nog maar vijftien graden. Hij stak een triomfante-lijke vuist in de lucht terwijl hij vertraagde, met gebogen knieën en rustige draaien verder glijdend, het harde werk voorbij, beloond met endorfinen die door zijn lichaam raasden. ‘Woehoe!’ riep hij luidkeels uit. Badger haalde blaffend van opwinding zijn baasje in.

Tuck was er zelf ook bijna – de wanden van de kloof zouden straks wijken voor besneeuwde weiden, de berg zou weer zijn vriend worden – toen hij het hoorde, dat lage gerommel als de hoest van een oude man, terwijl Mitch’ trotse jubelkreten nog rondom weerklonken.

Tuck kon zich niet omdraaien om te kijken, niet zolang hij nog in de smalle kloof was, maar hij wist zo ook wel dat er achter hem een massa van duizenden kilo’s sneeuw omlaagstortte. Hij zag dat Mitch het ook hoorde, dat hij achteromkeek en dat zijn lichaam verstijfde toen hij zag wat Tuck niet kon zien.

‘Fuck!’ brulde Mitch, die zijn snowboard negentig graden draaide om de helling verder af te suizen. ‘Wegwezen daar, Tuck!’

Tuck, die naar het geluid van zijn eigen adem luisterde tegen het steeds hardere gebulder van de lawine, hield zijn ogen op zijn vriend gericht en volgde diens bewegingen aan de linkerkant van de berghelling. Dat was een veel steiler traject dan ze hadden uitgestippeld, maar daar waren de bomen dichterbij en ze wisten allebei dat het bos de lawine misschien niet helemaal zou tegenhouden, maar wel zou vertragen. Als ze ver genoeg zouden kunnen komen...

Maar het lawaai werd luider, de sneeuwmassa nam toe in volume en snelheid. Ze haalden toeren uit die zelfs Mitch normaal gesproken te riskant zou vinden, met flinke sprongen zonder te zien wat er onder hen lag of hoe groot de afstand was, maar ze hadden geen keus. Ze moesten de grenzen van hun kunnen overschrijden, anders kwamen ze hier niet levend vandaan. Badger blafte en holde in volle vaart mee over de compactere sneeuw op de aan de wind blootgestelde helling, zodat hij er niet meer met elke sprong tot zijn buik in verdween. Hij kon Mitch dus bijhouden.

Toen werd het donkerder, en Tuck wist dat de lawine in een opwellende wolk aan kwam denderen en dat de sneeuw hem steeds dichterbij naderde. Hij draaide zijn lichaam om zo recht mogelijk naar beneden te kunnen suizen, maar omdat het licht door de opstuivende sneeuw deels werd geblokkeerd, kon hij nog maar weinig zien in het besneeuwde landschap, geen textuur, geen contrasten, en op deze snelheid, op onbekend terrein... Hij moest vertragen, want hij kon zonder het te weten zomaar afstevenen op een of andere miljoen jaren oude rotswand.

Hij zag Mitch en Badger niet meer. De poedersneeuw daalde nu op hem neer als de as van een vulkaan, er kletterden ijsklompjes als hagelstenen op zijn helm en de plakkerige sneeuw kwam terecht in zijn keel en neus. Hij voelde dat de achterkant van zijn board omhoogkwam door de bewegende ondergrond achter hem, waardoor hij bijna uit balans raakte. Hij verplaatste zijn gewicht naar zijn voorste been in een poging sneller te zijn toen hij ineens

de bomen zag, waarvan de stammen als de benen van vriendelijke reuzen beschutting zouden bieden. Dichtbij.

Te dichtbij.

Tuck remde hard, want hij ging veel te snel voor de bochten die hij moest maken om erdoorheen te manoeuvreren, en tegen een boom knallen zou voor een menselijk lichaam weinig anders zijn dan tegen een rotswand te botsen of onder duizenden kilo's sneeuw te worden bedolven.

'Yeah!' hoorde hij Mitch joelen, ergens voor hem, maar nog buiten zijn gezichtsveld.

'Waar ben je?' schreeuwde Tuck, die, voor zover hij al wat zag, nog steeds niet achterom durfde te kijken terwijl zijn benen – nu trillend van de geleverde inspanning – het snowboard in strakke bochtjes stuurden. Ondertussen zwiepten de takken langs zijn gezicht en lichaam.

'Hier!'

Tuck volgde Mitch' stem, en Badgers vreugdevolle geblaf vertelde hem dat zij op een plek waren waar ze geen gevaar meer liepen. Tuck bleef voortgaan, zigzaggend tussen de bomen zonder te weten waar hijzelf precies was, tot hij merkte dat het gebrul van de lawine verder weg begon te klinken en hij weer schaduwen begon te zien. Hij spitste zijn oren en hield zijn ogen gericht op een zwak limoengeel schijnsel, zo'n vijftig meter verderop. Mitch' jack!

'Alles goed?' riep Tuck, het jack van zijn vriend als een boei in de mist terwijl hij recht op hem af gleed.

De twee mannen omhelsden elkaar stevig.

'Absoluut, man! Yeah! Wij zijn onverslaanbaar!' brulde Mitch, en hij sloeg hem zo hard op de rug dat Tuck nu al wist dat hij morgen blauwe plekken zou hebben. Eretkens.

Ze keken samen achterom door de bomen en de donkerte vertelde hun dat de lawine nog steeds voortrolde, een verpletterende tsunami van sneeuw.

En het mooiste was nog dat ze alles op film hadden. Ze juichten

naar de hemel, jankend als wolven, net zoals ze hadden gedaan toen ze zeven waren, en elf, en vijftien, en eenentwintig... Badger begon mee te janken alsof ook hij wist wat deze jubelstemming betekende. Dat ze jong waren. Vrij waren. En lééfdén.

2

Zaterdag 18 maart 2017

Meg hoorde de twee vrouwen aan de andere kant van het gordijn. Ze waren het zoals gewoonlijk niet met elkaar eens.

‘Straks zeg je nog dat we ze net zo goed een slab kunnen geven,’ snoof Barbara verontwaardigd.

‘Onzin. Ik zie alleen niet in wat er zo smaakvol is aan servetten die als zwanen gevouwen zijn,’ kaatste Dolores terug. ‘Eenvoud is volgens mij het beste.’

‘Hm, nou, dat laatste heeft jouw kapper in elk geval begrepen,’ zei Barbara. ‘Maar de Japanners vouwen hun servetten ook zo...’

Meg glimlachte hoofdschuddend om hun twistgesprek. Ze leken meer een getrouwd stel dan zij en Mitch ooit zouden worden! Ze hield haar hoofd schuin en trok de wijde rok een stukje omhoog zodat die opbolde en bekeek haar spiegelbeeld. Ze had er nog nooit zo uitgezien. Prinsessenjurk, kroontje, nou ja, tiara dan, maar dat klonk nog eens extra chic.

De kapper had haar lange kastanjebruine haar in lange zachte pijpenkrullen gestyled, met lokjes aan de zijkant die langs haar gezicht vielen. De boetiek had haar een bosje crèmekleurige zijden rozen gegeven om vast te houden. In het echt zouden het fresia's worden – de lievelingsbloemen van haar moeder – maar die waren in dit seizoen moeilijk verkrijgbaar en te duur om speciaal voor vandaag te laten komen, dus dit boeketje moest nu voldoen. Maar verder was het goed zo. De jurk paste haar nu perfect en ze was klaar voor de grote dag, vandaag over twee weken...

Ze trok het gordijn opzij, hield haar adem in en draaide rond voor Dolores en Barbara.

Beide vrouwen – knie aan knie op de met gouddraad doorstikte bank – stopten meteen met kibbelen. Barbara's handen vlogen naar haar mond, voor de verandering sprakeloos nu ze Meg zo zag. Meg, die normaal gesproken altijd een tuinbroek, bergschoenen en een fleecjack droeg.

Dolores bleef roerloos zitten, als door de bliksem getroffen, maar haar oranjebruine ogen glansden en de trekken in haar smalle, gebruinde gezicht verzachtten als boter in de zon.

'O, kind toch!' zei Barbara naar adem happend. Ze stond op en tikte haar vingertoppen tegen elkaar. 'Waar heb jij je schoonheid al die tijd verstopt?'

Meg glimlachte onzeker. 'Dus je vindt hem mooi staan? Vind je hem niet... té?' Ze friemelde aan de subtiel geschulpte halslijn die haar schouders bloot liet en haar hals mooi deed uitkomen.

'Nee, zeker niet té. Draai nog eens rond,' gebod Barbara, die met haar vinger een cirkel in de lucht tekende.

Meg gehoorzaamde en haar gezicht straalde terwijl het weelderige satijn weer opbolde en Barbara het uitwaaierde voor het extra effect. 'O, Meggy! Ik geloof dat jij de mooiste bruid bent die ik ooit heb gezien!' zei ze ademloos.

'Hé!' protesteerde Lucy luid vanachter haar eigen gordijn. 'En ik dan?'

'Nou ja, een gedeelde eerste plaats met jou natuurlijk, lieverd!' zei Barbara. Ze rolde met haar ogen naar Meg en schudde haar hoofd. 'Wat ben je daar eigenlijk aan het uitspoken trouwens? Op de dag zelf kun je er niet zo lang over doen, hoor. Het is onbeleefd om de bruid te laten wachten.'

'Dat weet ik, mam! Maar probeer zelf maar eens al deze knoopjes dicht te krijgen.'

'Serieus...,' mompelde Barbara, waarna ze de paskamer in liep om te helpen.

Meg glimlachte en wendde zich tot Dolores. Ze beet op haar lip. 'En?'

Dolores stond op. Haar kortgeknipte staalgrijze steile haar en tijgerogen stonden in contrast met alle hypervrouwelijke franje en opsmuk in de boetiek. ‘Als je moeder je nu kon zien...’ zei ze terwijl ze Megs handen vastpakte.

Meg keek omlaag en voelde een gloeiende golf van emotie in zich opwellen. Haar beide ouders waren dood: haar moeder was overleden aan borstkanker toen Meg achttien jaar oud was, en drie jaar later stierf haar vader toen hij bij het vissen uitgleed en met zijn hoofd op een rots landde voordat hij in het water terechtkwam. Er ging nog steeds geen dag voorbij zonder een moment waarin het besef dat ze wees was haar diep raakte. Natuurlijk had ze Ronnie, haar anderhalf jaar jongere zus, met wie ze ooit een hechte band had gehad toen ze nog in Engeland woonden en Ronnie altijd geintjes uithaalde met een scheetkussen onder een zitting hier, of een nepdrol op het tapijt daar, precies op het moment dat hun moeder gasten binnenliet... Maar dat was allemaal veranderd toen ze naar Canada waren verhuisd en Ronnie er moeilijk aansluiting kon vinden, terwijl Meg op de eerste dag al vriendschap met Lucy sloot. Iets aan Ronnies bruuske, directe manier van doen en onmiskenbare intelligentie was niet in goede aarde gevallen en ze was alleen nog maar geïsoleerder geraakt toen hun moeder snel daarna zo ziek was geworden. Als hun vader was blijven leven zou ze misschien wel zijn gebleven, maar het was anders gegaan en zodra ze de kans had gekregen was ze vertrokken om geneeskunde te gaan studeren en had ze Meg achtergelaten – hoewel ze het zelf nooit zo zou zien. Nu communiceerden ze voornamelijk via likes op Instagram. Als moderne zussen.

Dolores gaf een kneepje in haar handen en keek weer op.

‘Hoewel ik bijna oud genoeg was om háár moeder te zijn, waren zij en ik niet voor niets bevriend, Meg. We hadden dezelfde kijk op dingen, hetzelfde gevoel voor humor. We waren allebei dol op taco’s. Maar bovenal zagen we jou door dezelfde bril, en ik weet zeker dat ze nu minstens zo trots op je zou zijn als ik ben. Dat ouwe

mens heeft voor de verandering gelijk, jij bent de mooiste bruid...'

'Hé!' protesteerden Lucy en Barbara nu tegelijk, hetzij om verschillende redenen, vanachter het gordijn.

'Hoezo "ouwe"?' riep Barbara. 'Jij loopt meer dan tien jaar op me voor.'

Maar Dolores hoorde het niet. Haar aandacht was op Meg gericht. 'Wat ben je toch een prachtige jonge vrouw geworden.'

Meg zette een stap naar voren en sloeg haar armen om Dolores' hals. 'Dank je,' fluisterde ze. Dolores was dan misschien haar werkgeefster, maar ze was ook een moederfiguur voor Meg.

'Maar heb ik nou goed gezien...'. Dolores zette een stap achteruit, tilde de zoom van Megs rok omhoog en onthulde een paar bruine leren bergschoenen. 'Meg!'

Meg lachte. 'Ik trek die dingen op de dag zelf echt wel aan, maar ze zitten gewoon niet lekker!' Ze wierp een fronsende blik op de pumps die op de vloer van de kleedkamer lagen.

Dolores lachte ook. 'En waag het niet om thermo-ondergoed te dragen,' grinnikte ze hoofdschuddend. 'Anders krijg ik op mijn kop van Mitch!'

Het andere gordijn werd plotseling opzijgeschoven en Lucy kwam tevoorschijn. Ze hield de voorkant van haar volle rok bevalig omhoog, trippelend als een heuse prinses. 'Tada,' zei ze glimlachend, en ze maakte een buiginkje.

'Brava!' riep Barbara uit, haar blonde bob glanzend onder het lamplicht.

'Luce, je ziet er schitterend uit,' verzuchtte Meg, die toekeek hoe haar bruidsmeisje een theatrale draai maakte die deed vermoeden dat ze voor de spiegel had geoefend. Haar blonde haar, eveneens door de kapper gestyled, zwierde rond en haar pijpenkrullen bleven beter in vorm dan die van Meg.

'Anders jij wel!' riep Lucy enthousiast uit. Ze omhelsde haar beste vriendin, zodat hun wijde rokken tegen elkaar ruisten.

Meg had om bijpassende jurken voor haar bruidsmeisjes ge-

vraagd, met een geschulpte halslijn, driekwart mouwen, een volle rok en een V-taille. Het enige verschil was dat haar eigen lijfje borduursels en namaakpareltjes had en dat de bruidsmisjesvariant paarsrood was in plaats van ivoorwit, hoewel Meg ze nog liever identiek had gezien, want ze hield er niet van om op te vallen.

‘Wat hebben ze het prachtig gedaan,’ zei Meg bewonderend. Er verscheen een kleine frons in haar voorhoofd toen ze zag dat Lucy’s bovenste knoopjes niet dicht waren en dat de delicate stof straktrok.

‘Wat is er? Ze hoeven hem heus niet zo héél veel uit te leggen,’ zei Lucy defensief toen ze Meg zag kijken.

‘Ach, inderdaad, dat valt wel mee...’

‘Sla maar geen acht op mijn dochter,’ zei Barbara met een weg-wuifgebaar. ‘Ze is gewoon jaloers omdat jij bent afgeslankt en zij is aangekomen.’ Ze wendde zich tot Lucy. ‘Ik zei toch dat je niet zoveel oreokoekjes moest eten. Echt hoor, heb je ooit eerder gehoord dat de jurk van een bruidsmisje útgelegd moest worden?’

Meg kromp ineen toen ze Lucy’s gezichtsuitdrukking zag. Tact was niet Barbara’s sterkste kant. ‘Je ziet er prachtig uit,’ zei ze snel. ‘En die kleur is voor je gemáákt.’

‘Ze hoeft zich niets te gaan verbeelden, hoor,’ zei Barbara hoofdschuddend. ‘En sowieso zal niemand op Lucy letten. Zij heeft haar grote dag al gehad. Dit draait om jou. Jou en Mitch.’

Meg glimlachte bij het horen van zijn naam en draaide zich weer naar de spiegel. ‘Ja,’ fluisterde ze. Zou hij de jurk mooi vinden? Zou hij haar erin herkennen? Misschien moest ze hem vertellen dat zij het meisje in het wit zou zijn, zo anders dan anders zag ze eruit.

‘Nou, ik bén er tenminste. Hoe weet je nou of Ronnies jurk háár zal passen?’ mopperde Lucy terwijl ze plaatsnam op de leuning van de bank en keek hoe Meg voor de spiegel ronddraaide, waarbij haar bergschoenen weer een moment tevoorschijn piepten bij het opzijzwieren van haar rok.

‘O, Ronnies gewicht is heel stabiel,’ reageerde Meg, die blij was

dat haar krullen in zachtere golven begonnen te vallen. Zo zag ze er natuurlijker uit, meer als zichzelf.

‘Toch is het jammer dat ze er niet bij kon zijn. Ik bedoel, het is de laatste kans om haar jurk te passen. Als ze toch om de een of andere reden aankomt of afvalt, is het te laat om er op de dag zelf nog iets aan te doen.’

Meg slaakte een zucht. Zij had precies dezelfde zorg gehad. ‘Ik weet het, maar ze heeft het gewoon heel druk. Ik ben al blij dat ze komt. Het zou me niets verbazen als ze halverwege de plechtigheid wordt opgepiept.’

‘Maak je geen zorgen, in dat geval ga ik dwars voor haar liggen,’ zei Barbara op beschermende toon, en iedereen glimlachte om het beeld dat haar opmerking oproep. ‘Op jouw grote dag is je zus erbij als bruidsmisje en getuige. Jij krijgt de perfecte bruiloft, al wordt het mijn dood.’

‘Dank je, Barbara.’ Meg lachte dankbaar en boog zich naar haar toe om haar een kus op de wang te geven.

Linda, de eigenaresse van de boetiek, kwam het vertrek weer binnen met een aantal sluiers over haar arm, die deels achter haar aan sleepten. Ze legde ze neer en haastte zich naar hen toe om de jurken met haar vakkundige oog te inspecteren. ‘Het trekt of plooit nergens?’ mompelde ze terwijl ze met haar vinger over de naden streek en Megs halslijn bekeek, waarna ze fronste toen ze de opening van twee centimeter bovenaan Lucy’s rij knoopjes zag.

‘Sorry...’ Lucy’s wangen werden vuurrood. ‘Mijn gewicht schom-melt nogal.’

‘Nou, daar is deze pasafpraak voor bedoeld,’ antwoordde Linda met een diplomatieke glimlach. ‘We kunnen dit woensdag aangepast hebben. Kun je dan nog een laatste keer langskomen?’

‘Ja hoor.’

‘Ik hoop dat Mitchell Sullivan beseft hoeveel geluk hij met je heeft,’ zei Dolores, die weer op de bank ging zitten en Meg nog

eens vol trots bekeek terwijl ze weer voor de spiegel ronddraaide.

Meg bleef maar naar haar spiegelbeeld kijken. Over precies twee weken...

‘En weten jullie heel zeker dat jullie het niet overhaasten?’ vroeg Barbara, die een parelmoerkleurig kammetje van een ondiepe schaal met accessoires pakte en het nonchalant bekeek. ‘Jullie zijn tenslotte nog maar tien jaar bij elkaar.’

Meg rolde met haar ogen en iedereen grinnikte. Mitch en zij kenden elkaar al sinds ze zeventien waren, en iedereen in het stadje Banff had zich vanaf het moment dat ze twintig werden afgevraagd wanneer ze elkaar het jawoord zouden geven. Maar zij hadden er zelf geen haast mee gehad. Ze hadden moeten sparen voor de brui-loft, wat geen gemakkelijke opgave was geweest omdat Mitch al zijn geld in Titch Boards had gestoken, het snowboardbedrijf dat Tuck en hij hadden opgericht. Een paar jaar later was haar hele erfenis besteed aan de bouw van de berghut en aan de studio en shop van Titch in de stad.

‘Nou, je bedoelt dat wel als een grapje,’ zei Lucy ernstig. Haar gezicht vertrok toen Linda haar per ongeluk met een speld in haar rug prikte. ‘Maar het is eigenlijk best een serieus punt. Dat jullie al een eeuwigheid samen zijn hoeft nog niet te betekenen dat jullie de rest van jullie leven met elkaar willen delen. Je moet Meg de ruimte geven om eerlijk te zijn over haar relatie met Mitch. Als die níét helemaal goed is, bedoel ik. Je hoort heel vaak over mensen die in het huwelijksbootje stappen omdat iedereen dat verwacht of omdat het nu eenmaal de volgende logische stap lijkt te zijn. En ondertussen hebben ze niet het gevoel dat ze een hand in de lucht kunnen steken en zeggen: “Wacht eens. Ik ben er toch niet zo zeker van...”’

Meg, Barbara, Dolores en Linda keken haar alle vier verbijsterd aan, waarna ze in lachen uitbarstten.

‘Lucy, jij bent me er eentje, zeg,’ zei Dolores, die een toostend gebaar maakte met haar glas.

‘Maar...’ protesteerde Lucy.

‘O, *darling*, wat een giller. Meg en Mitch niet samen? Dat is een idiote gedachte! Als je ze samen ziet... Ze passen precies bij elkaar!’ Barbara sloeg een arm om haar dochters middel en trok haar dicht naar zich toe. ‘Bovendien ben jij niet haar getuige. Als iemand het hier met Meggy over zou moeten hebben, is het haar zus.’

‘Waarom?’ vroeg Lucy fel. ‘Ik ken Meg beter dan zij. Ronnie is hier nooit. Ze wist niet hoe snel ze naar Toronto moest vertrekken en o, wat een verrassing! Ze kon er vanavond niet bij zijn en ze was niet op het vrijgezellenfeestje...’

Meg schraapte haar keel en hief ook haar glas om Lucy’s betoog te stoppen. ‘Nou, ik kan je ervan verzekeren dat ik geen enkele twijfel heb over de vraag of Mitch mijn perfecte match is. En dat zeg ik niet uit gewoonte of omdat ik me op de een of andere manier verplicht voel na al die jaren die ik in ons heb geïnvesteerd,’ zei ze met een glimlach naar Lucy, want ze wist dat ze alleen maar het beste voor haar wilde. ‘Ik zeg het omdat jullie de belangrijkste mensen in mijn leven zijn en ik mijn geluk graag wil delen. Jullie zijn mijn familie en ik hou van jullie. Het betekent heel veel voor me dat jullie erbij zijn als ik trouw met de man met wie ik de rest van mijn leven wil doorbrengen.’

‘O!’ zei Barbara met een snik en een hand op haar hart. Ze hield haar hoofd schuin en hief haar glas. ‘Wij houden ook van jou, liefje.’ En ze omhelsde Meg in een wolk van Chanel en luxe kasjmier van McCall. Dolores voegde zich bij hen en sloeg haar armen om die van Barbara heen.

Meg sloot haar ogen en voelde hun warmte, hun liefde. Barbara stak plotseling haar hoofd omhoog alsof ze een tochtvlaag voelde. ‘En jij, Lucy! Wat sta je daar nou als een zoutpilaar? Als zelfs Dolores iets van emotie weet te tonen...’

‘O, zwijg toch, mens,’ mompelde Dolores met een klopje op Barbara’s hand, waarop Meg giechelde.

Maar Lucy zette een stap naar voren en voegde haar armen toe

aan hun overlappende, samengeweven cirkel, als de buitenste bloemblaadjes rond een knop. En in het midden stond Meg, die zich beschermd en veilig voelde, klaar voor een lang en gelukkig leven.